

меността, чиято игра пленява — както съ техническото съвършенство, тъй и съ дълбината на чувството, и духовния елемент при изпълнението. Х. е концертирал и въ България. Той има постоянното си мѣстожителство въ Берлинъ. Писалъ: „Изъ работилницата на виртуоза“ (1912).

Хуберъ-Андерахъ, Теодоръ — Huber-Anderach, Theodor — диригентъ и компонистъ, род. 14 мартъ 1885 въ Кемптенъ, ученикъ на Туйле, Шмидтъ-Линднеръ и Мотль — въ Мюнхенската академия, диригентъ въ опернитѣ театри на Данцигъ и Регенсбургъ, — на Академическия оркестровъ съюзъ, и на пѣвческитѣ дружества въ Мюнхенъ, и учителъ тамъ — въ музикалното училище „Тромъ“. Композиции: „Уводъ къмъ една весела опера“, „Фантастично скерцо“, „Една морска идиллия“, „Праздниченъ маршъ“ и „Концертъ-валсъ“ за оркестръ, една соната и др. нѣща за пиано, „Встъпление и fuga“ за органъ, танцова пантомима „Нотюрно-Алегро“, пѣсни за мъжки хоръ и за единъ гласъ — съ пиано.

Хуберъ, Йозефъ — Huber, Joseph — компонистъ, род. 17 апр. 1837 въ Зигмарингенъ, умр. 23 апр. 1886 въ Щутгартъ, училъ въ Щерновата консерватория (Ганцъ, Марксъ) въ Берлинъ, и при П. Корнелиусъ и Ед. Зингеръ въ Ваймаръ; концертмайсторъ на „Евтерпъ-концерти“ въ Лайпцигъ, и цигуларъ въ Щутгарския придворенъ оркестръ. Х. показва една „оригиналностъ“, съ нѣкои черти на своето творчество и технически приеми, като: напущане на традиционната „архитектоническа“ форма, и създаване на една свободна, „психологическа“, съ омнитоналния принцип на своята хармония, и изоставяне на знаковете за предписание, пишейки всичко въ С-диг, и поставяйки знаковете за измѣнение при всѣки тонъ. Композиции: 4 симфонии (въ една часть), две опери: „Ирена“ и „Розата отъ Либанонъ“, инструментални нѣща, пѣсни.

Хуберъ, Куртъ — Huber, Kurt — музикаленъ изследвателъ, род. 24 окт. 1893 въ Хуръ, училъ музикознание при Кройеръ и Зандбергеръ въ

Мюнхенския университетъ, дето отъ 1926 е професоръ, — писалъ: „Изразяването на елементарни мотиви“ (1923), „Вокалното смѣсане и вокалната система“ (1928) и др.

Хуберъ, Хансъ — Huber, Hans — виденъ швейцарски компонистъ, род.

Хансъ Хуберъ

28 юни 1852 въ Шйоненвердъ, умр. 25 дек. 1921 въ Локарно, училъ при Райнеке, Рихтеръ и Паулъ въ Лайпцигската консерватория; отъ 1877 живѣлъ въ Базелъ, където е билъ преподавател, и после директоръ (1896—1918), на Музикалното училище. Въ своето творчество Х. се явява като следромантикъ, съ Брамсово влияние; симфонитѣ му, нѣкои — мажоръ и съ програмни надсловни („Хероична“, „Бьоклинъ“), сжъ свободни отъ външни поводи и изобразителностъ, и сжъ въ класическа форма — „абсолютни симфонии“. Той си служи съ народната пѣсенъ, като тема или мотивъ — изобщо, я въвежда въ художествено творчество. Поради това, композицитѣ му се ползуватъ съ широка популярностъ въ Швейцария. Тѣ сжъ: 9 симфонии, една увертюра, „Римски карнавалъ“, и две серенади: „Лѣтни нощи“ и „Зимни нощи“.